De același autor au mai apărut:

Volume de aforisme:

- Deșertăciune (2011) Amazon, USA, bilingv
- Paradisul și Infernul (2011) Amazon, USA, bilingv.
- Păcatul (2011) Amazon,USA, bilingv.
- Iluminare (2011) Amazon,USA, bilingv
- Culegere de înțelepciune (2009) editura Emmanuel, reeditat bilingv, Amazon,USA
- Înțelepciune (2009) editura Paco, reeditat bilingv, Amazon,USA
- Iubire și moarte (2008) editura Paco, reeditat bilingv, Amazon,USA
- Nemurire (2009) editura Paco, reeditat bilingv Amazon,USA
- Revelații (2008) editura Paco,reeditat bilingv, Amazon,USA

Volume de eseuri și studii filosofice

- Coaxialismul 2007, editura Paco, reeditat Amazon,USA, bilingv
- Moarte, timp, neant, vanitate și Bilderberg Group (2007) editura Paco, reeditat Amazon USA, bilingv
- Starea de conștiință în fenomenologia coaxiologică (2007),editura Paco
- Antichrist, iubire și iubire (2007), editura Paco
- Logica coaxiologică (2007), editura Paco
- Antologie 2011, Amazon, USA, bilingv

Volume de proză

- *Destin 2010*
- *Trilogia Destin, cu volumele [illegible] și [illegible] au apărut [illegible] 2004–2006*
- *[illegible] 2006*

Volume de versuri

- Poezia de dragoste (2011) Amazon, USA
- Suflete pereche (2011) Amazon, USA
- Templul inimii (2011) Amazon, USA
- Adevăr, amintire, iubire (2012) Editura PACO
- Memento mori (2012) Editura PACO
- Poeme ale eternității (2012) Editura PACO
- Umbrele îngerilor (2012) Editura PACO

ISBN [illegible]

SORIN CERIN

Legendele sufletului

SORIN CERIN

Legendele sufletului

POEME

Editura & Tipografia

Bucureşti 2012

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN
Legendele sufletului / Sorin Cerin. –
Bucureşti : PACO, 2012
ISBN 978-606-665-020-5

821.135.1-1

CUPRINS

1. Patimă şi Timp

A înviat
piatra sângelui apusului din mine,
la moara norocului sfărâmat,
ce-şi duce greul cernerii noilor zile,
pe câmpul unde şi-a pierdut cândva urmele,
Lumina Divină din fiecare.

Spice din grâul aurului sufletului privirii tale,
stau secerate de tăişul Timpului,
la recolta suferinței din fiecare an,
al patimilor care se luptă cu Trecutul.

2. Crucile numelor

După ce s-au recules,
stelele cuvintelor
gheţurilor din sufletele noastre,
de iubire stinsă,
în sfeştnicul depărtării,
au luat-o pe calea deşertăciunii
unei amintiri,
înmormântată în cimitirul
gândurilor fără de crucile numelor,
ce-au fost răstignite o viaţă întreagă,
spre a fi mântuite,
prin moartea de sine.

Stoluri întârziate
îşi strigă descompunerea,
căilor pe care zburau
mai demult decât Vremea,
ce au ajuns azi praful,
propriilor aripi de iubire frânte,
căzând pentru totdeauna
din braţele cerului inimilor noastre,
al rostului de a fi împreună,
care nu mai au nici măcar,
pentru ce anotimp al vieţilor noastre
să-şi mai bată durerea despărţirii.

3. Ne-a uitat Dumnezeu

Şi unde s-ar mai topi,
zăpada gândurilor noastre,
decât în atingerea
 urmei fericirii a drumului,
în care ne-am regăsit pentru totdeauna,
zâmbetul eternității
 viselor sălbatice ale absolutului,
din fiarele însetate de sânge,
ale clipelor din care nu te pot scoate,
care se sufocă
în carnea sufletului tău,
de iarnă amară,
doar atunci,
când şi-ar putea pierde iubirea,
din orizontul aşteptat de frumusețea,
 nemărginirii din tine sau mine,
curcubeu de patimi
ce nu-şi va mai arăta vreodată,
culorile propriului răsărit,
din venele eternității,
în care ne-am întâlnit,
Adevărul din noi înşine,
cei atât de pierduți de Cuvântul
unui Dumnezeu al sentimentelor,
 care ne-A uitat pentru totdeauna.

4. A uitat Universul de noi?

Ce-aş putea crede
 din valul eternităţii zâmbetului tău,
decât cerul adevărului absolut,
 în care nimeni
nu a reuşit să moară,
 cu adevărat vreodată,
fără a-şi nemuri propria sa naştere.

Să fii tu sângele inimii,
 din care-mi trag seva vieţii
dorului unui Dumnezeu,
pe care nu-L pot înţelege cu adevărat,
 fără sărutul tău,
Lumină Divină a eternităţii din mine,
de ce mă laşi în umbra
 desfrâului stelar de cuvinte,
 unde se mai şi moare cu stelele căzătoare,
 ale beţiei din care a uitat
Universul gândurilor de noi?

5. Atât de morți de noi!

Atât de iarbă cosită,
sunt inima rănită,
a cerbilor alungați
din pădurile eternității de vise,
libere de noi înşine,
morți de asfalt,
prea goale,
de propriile trupuri suferinde,
de toate bolile acestei lumi,
încornorate,
înşelate,
de Dumnezeu,
cu propriul nostru orizont,
redevenit prostituată amară,
a viselor moarte,
în accidentele
luminii care ne-a născut,
atât de morți de noi!

6. Aşa s-a născut lumea

Sunt atât de singur,
de urmele viselor tale,
încât m-am împiedicat,
de paşii speranțelor ,
clipelor care te-au vrut,
viață şi destin,
timp şi sentimente,
în brațele adevărului absolut din mine.

Te-am curpins în eternitatea
sângelui vieții mele,
ridicându-te dincolo de orizontul cunoaşterii,
în care mi-aş fi dorit să ne murim moartea,
pentru totdeauna în nesfârşirea,
Cuvântului,
spus o singură dată de Dumnezeu: Te iubesc!,
şi astfel s-a născut lumea.....

7. Pasărea Phoenix

Lasă-mi fulgerele viselor mele,
să-şi ardă Destinul cerului din tine,
Lumină de smarald
a urmelor pe care nu le-aş înțelege niciodată,
fără să-mi ardă calea,
 dintre nemărginirea pianului fără note,
 al zilei speranțelor noastre,
 şi fericirea care şi-a avortat propriile clipe,
ce ne-ar fi întâlnit vreodată,
Destinul.

Atât de liberi am alergat,
deşertăciunea din noi înşine,
încât uitaserăm cu desăvârşire,
libertatea de a redeveni,
Pasărea Phoenix,
noi cei ,
care am călcat cu bocancii sentimentelor,
în cuibul clipelor ei,
lăsându-i cojile speranțelor,
 unor ouă a vieților noastre,
ce nu vor deveni niciodată aripile,
puilor unor primăveri ai zâmbetului.

8. Nemurirea Clipei

Atât de străini ne-am nemurit Clipa,
încât am fi redevenit,
botezul unor fantome,
de noi înşine,
de am fi crezut
în drumurile pline de mocirlă a Destinului,
redevenit sângele uitat din noi,
zâmbet de eternitate
a speranței vieții ce a mai rămas,
din mine şi paşii tăi.

Ocean prea limpede al vorbelor tale,
de toate frazele mincinoase,
pierdute de Dumnezeul iubirii noastre,
pe drumul plin de capcane al creației,
unde fiecare dintre noi,
am devenit o jumătate a morții celuilalt,
fără de care viața nu s-ar fi născut,
la fel de vie,
să ne poată săruta povestea unei iubiri,
care nu a învățat niciodată,
să moară!

9. Mai vii ca niciodată

Care soare
 al adevărului absolut,
şi-ar fi lipsit,
 propriului cer de iubire,
liman înecat la pragurile diseprării,
luptă a norilor orbirii din noi,
cu ploile cuvintelor a căror inundații,
nu le înțelegeam vreodată,
lipsiți fiind,
 de sala de naşteri a Destinului,
care nu ne-ar fi mințit niciodată,
la margine de moarte,
unde se ştia dintotdeauna,
 de ce suntem,
aceeaşi viață,
 a uitării sângelui din noi,
pentru totdeauna,
 fiind mai vii ca niciodată,
nemărginire şi eternitate,
Spațiu şi Timp.

10. Oase

Oase stoarse
 din apa fierbinte a vieții
remuşcării de a fi noi,
cuvintele ce s-ar fi întrupat,
într-o mare iubire.

Ce-am mai rămas decât oase,
din țărâna verbului de a fi unul cu altul,
sau cimitire de virgule,
care ne împânzesc,
poate cele mai frumoase alei ale sentimentelor,
pe care nu vom mai călca niciodată....

Oase de viață şi destin,
neînțelese vreodată,
 de Dumnezeul
tuturor sfinților promisiunilor noastre,
darămite de noi.

Oase de dor,
sclipesc în orizontul uitării,
fraze descompuse pline de amintirile,
sărutului tău,
magi de vise ne asemuiau cândva,
cu obeliscul iubirii întregii lumi.

Oase de cuvinte,
prin care te chemam cândva,
în iatacul pasiunii prafului stelar din mine,
supernove de trandafiri ai dorului,
ofiliți acum,
într-un vis ce se credea iubire,
întrunesc o istorie a disperării,
de a mai fi noi înşine.

11. Apa vieții

Erai lacrima începutului de lume,
pentru care a plâns Dumnezeu,
lovit fiind de singurătatea dorului,
ruginit lângă o cale ferată,
fără trenul ochilor tăi,
ce nu va mai opri vreodată,
în gara sentimentelor mele.

Şi te-am chemat singurătate,
pentru a mă uita
până şi pe mine însumi,
de fruntea ta,
prin ridurile cărora,
îmi curgeai apa vieții.

12. Noapte de granit

Diamante sparte,
promisuni moarte,
frunze de arlechini ai dorului,
ce şi-au murit demult glumele
întâlnirilor noastre,
la buturuga tăiată
mai demult decât Vremea,
a fericirii,
cândva un copac secular al nădejdii,
de a ne fi născut Clipa eternității,
părului sărutat de mii de ori,
la lumina lunii de cristal etern,
dintre mine şi tine,
palmă a nopții de granit,
prin care credeam
că ne mângâie frunțile Destinului,
însuşi Dumnezeul,
ce a adormit demult pentru noi,
obosit de-atât de multe promisiuni.

13. A învăța să mori

De-aş fi crezut în întuneric,
mă năşteam cerul inimii tale,
sau noaptea dorului din noi.

De-aş fi rostit,
fraza eternității sufletului tău,
mi-aş fi regăsit,
propria nemurire a iubirii.

De-aş fi întâlnit adevărul absolut
al ochilor tăi,
aş fi învățat să mor.

14. Carnea Clipelor

Colţi uriaşi,
ne sfâşie carnea Clipelor,
de aripi,
ce-ar fi dorit
să-şi zboare nemurirea,
lăsată de izbelişte,
la poarta abatorului de inimi,
pline de remuşcările
alchimiştilor politici
de mucava ieftină,
care ne-au distrus vieţile,
arzând pentru totdeauna
în incendiul promisiunilor,
de a fi diamantul
care am devenit smoala,
aruncată pe drumul deznădejdii,
de Destin.

15. Gară pentru noi

Realități osândite
 de zădărnicia Cuvântului,
devenit moarte
 în opinia Lui Dumnezeu.

Revoluții de ceruri
 unde fiecare zi are acelaşi nume,
retuşat de către Destin,
în folosul comunității de uitări ruginite,
suficiență de dor,
 zgâriat cu unghiile amintirii,
pe coaja de nucă spartă a unei vieți,
ce era odată gară pentru noi.

16. Naştere cu iz de morgă

Cât succes a avut Dumnezeu cu lumea?

Privesc la plaja pustie a fericirii,
neînțelegând valurile suferințelor,
care-şi spală fețele brăzdate
 de strigătul aripilor frânte,
ocean de suflete înecate
 în mocirla venirii
într-o naştere cu iz de morgă.

Prea plini de viață,
 ne-am avântat să ne înfruntăm,
pe noi înşine,
dorindu-ne împlinirea,
neştiind că pentru asta,
ne loveam,
 tocmai de propria noastră suflare,
de tot ce suntem
 şi am putea vreodată să devenim,
cu sau fără voia noastră.

17. Coală de hărtie

Oare să-şi fi scris Dumnezeu
Cuvântul Creației,
pe coala de hârtie zdrențuită
a sufletelor noastre?

Poate că l-a scris de mai multe ori,
mototolind-o mereu,
asemeni unui şcolar începător,
sau a propriilor noastre clipe,
ca în cele din urmă să se decidă,
cine-i stăpânul Destinului
în lumea necurată
a Păcatului Originar,
şi astfel am aflat şi noi despre Moarte.

18. Semn de apus

Plecasem din mine,
de atât de demult,
încât ploaia viselor,
înecase vijelios țărâna
frunții transpirate
a dorului pentru tine.

Semn de apus,
lăcrimat cu sângele,
vânturilor tăioase de a doua zi,
şarpe veninos al uitării,
leagăn de legământ auster
cu sufletul meu,
ce nu mă mai vrea nici pe mine,
exilându-mi propria suflare,
în sânul morții din mine însumi,
memorie a Iluziei Vieții.

19. Pierdere

Strigăt de ceață,
pierdut în tenebrele Timpului,
care ne-a înțeles naşterea,
venită pentru a muri.

Căutăm raza stâncii de lumină
a zorilor unei iubiri
ce pare furată,
de iarba densă a clipelor,
pentru totdeauna.

Bătătorim căile
pe care a călcat,
dintotdeauna Dumnezeul iubirii,
înainte de a fi noi,
pentru a-şi binecuvânta creația,
suferinței sau fericirii?

20. Credință

Copite de piatră,
se sparg pe diamantul credinței,
cu sfinți tămăduitori,
de apocalipse,
în spațiul virtual deschis spre dimensiunile,
unei religii de mătase prea lucioasă,
pentru a fi adevărată,
în opinia viermilor ce au țesut-o.

Robă a doctrinei din carne de miel,
jupuit la ceas de seară,
pe crucea unei mântuiri,
demult visate şi devreme apuse.

Popi de mucava îşi slujesc slujile,
silniciei de orizont noros şi greu,
de furtună a durerii,
îngrozită de trăinicia adevărului.

Orgolii nemăsurate,
nenumărate potrivnicii,
ard bisericile diavolului din noi,
înlocuindu-l cu sfinții,
care absentează nemotivat
din credința iubirii.

21. Oameni

Spinii sadici ai machiavelismului,
torturii unui Creator,
se înfig,
piroane de nădejde,
în fruntea unei inimi,
din care a curs cândva sângele
iertării divine a sfinților din noi,
cei încătuşați,
cu dezmățul ruşinii de a ne numi
chiar şi pentru scurt timp: Oameni...

Livezi de săbii au ruginit,
mai demult decât Vremea,
în speranța nebună
de a-şi ucide propriii călăi,
pictați pe icoanele bisericilor ruinate,
de atât de multă credință,
în iluzia unei mântuiri,
a libertății de noi înşine.

22. Legendele sufletului

Poduri de cer,
sparg orizonturile viselor,
în malurile râului,
 din care ne bem,
viața .

Rădăcini despletite,
din părul sfinților,
se răsucesc în mormântul,
fericirii de păcatele,
trecute şi viitoare,
 ale Armaghedonului,
din ființele noastre.

Ninsori poleite
 cu momeala catedralelor,
aripilor noastre decăzute,
din paradisul iubirii.

Orgi înnegrite scrijelesc ora exactă
a supliciului de a fi noi înşine,
pe zidurile reci şi umbroase
ale Timpului ce pare că ne-a uitat,
speranțele martirilor dorului,
încununați de legendele viitorului,
lipsite de propriile noastre ființe.

23. Moarte, Clipă şi Viață

A găsit cineva pacea absolută
în afară de moartea
pe care nu o cunoaşte?

Să fie esența Adevărului Absolut,
moartea?

Câte pagini să-şi fi rupt viața de la gură,
pentru a-şi înțelege moartea?
nisip înfometat,
de clepsidra spartă,
de prea demultă mântuire,
la troița unei singure Clipe.

24. Vorbe-n vânt

Singurătatea florilor
 din zâmbetele ucise de Timp,
îşi regăsesc anotimpurile
lacrimilor pierdute,
în urma lăsată
de vântul strâns,
 la sânul legământului,
dintre soarele speranței
şi cerul demiurg al ochilor,
 împăienjeniți cu pânza deasă
 şi grea de păianjen al dorului,
de a redeveni eternitatea iubirii,
care se scălda undeva-cândva,
în oceanul împlinirii pasiunilor,
pentru adevăr, sinceritate, puritate,
toate astea ajungând în cele din urmă,
frunze duse odată cu amarul ruginei,
toamnelor de vorbe-n vânt.

25. Poveste fără de sfârşit

Eram albia secată,
de sărutul
ghiocului din lemn de melc,
mâncat de cariile inimii,
prin care,
nu ți-ai mai bătut sângele iubirii,
de-atât de demultă primăvară,
încât am şi uitat,
de ce florile urmelor tale se ofilesc,
în vaza spartă a sufletului meu.

Puteam să-ți ghicesc toate curcubeele
şoaptelor zâmbetului,
sub hlamida iernii sentimentale,
în care ne ascundeam,
ninsorile de Clipe,
căutându-ne definitivul din povestea
unui orizont,
pe care nu-l mai puteam atinge niciodată,
pentru a ne relata sfârşitul.

26. Început de lume

Legământul pletelor
pierdute de norii vântului,
cu țărâna suflării lor,
este visul care mi te-a încarnat,
din suflet în iubire.

Ferigă de început de lume,
când florile nu apăruseră încă,
decât în inima mea,
numai pentru tine,
ai dat ființă întregii frumuseți şi dureri,
a Cuvântului care s-a întrupat,
în sentimentul cu nume de stea,
a întâlnirii noastre.

27. Cimitir de vorbe

Toate cascadele acestei lumi,
nu au căzut,
din tăriile patimilor lor,
părăsind bolta stelelor,
dorului de tine,
precum s-ar fi spart,
uitarea,
în cioburile de oglindă prăfuită,
a unui cimitir de vorbe,
spuse în treacăt,
nu departe de gara vieților,
unde trenurile viselor
nu mai au ce să-şi caute,
decât linia pustie şi moartă a ruginii,
ştiind că acolo,
nu mai ninge
cu patimi sau şoapte de dor,
niciodată.

28. Ne-am aşteptat

Statuie de lumină spartă
de valul sângelui
din rădăcinile,
străbunilor iubirii,
care ți-ai uitat carapacea dorului,
vrei să-mi alergi gândurile,
spre nicăieri,
ştiind cât timp a curs
pe fluviile speranței,
de dincolo de Vreme,
când ne întâlneam,
la cumpăna fericirii
vorbindu-ne vrute şi nevrute,
până când am căzut
cu totul în extazul fântânii ei,
înecându-ne pasiunea unul altuia,
înțelegându-I toate toanele lumeşti
a Lui Dumnezeu,
prin care suferi pentru iubire.

Ne-am aşteptat
până când aşteptarea
a căzut în ruina,
propriului dor,
murind mai demult
şi mai bătrână,
decât am fi trăit noi.

29. Primăvară uitată

Cuib părăsit al viselor,
de stolurile iernii din noi,
copaci care n-ar mai crede în frunze,
pentru nimic în lume,
îşi ard mocnit tălpile iubirii,
pe care au alergat
o întreagă primăvară uitată
spre inimile mugurilor din privirea
adevăratei iubiri.

Pe aripile crengilor cuvintelor,
mai trosnesc în cimitirele de amăgiri,
ale gerului din sufletele lor de lemn uscat,
câine hoinar ce le muşcă seva,
a ceea ce a fost cândva primăvară.

30. Umbre

Dragostea florilor privirii tale,
se veştejeşte neînțeleasă
 de nenumăratele urme,
ale umbrelor
care trec prin această lume,
unde adevărul nu poate fi decât,
tot o umbră,
a cărui trecere nici nu se mai observă,
în fața statuii de granit a morții,
ce plueşte pe oceanul sângelui,
fiecăruia dintre noi.

Tot ce atingem sau schimbăm,
iubim sau urâm,
teama de moarte,
este doar un vis al Iluziei Vieții,
din lumea umbrelor,
 în care ne trăim drogul vieții.

31. Neodihna de mântuire

Cine ne-ar salva
 de mântuirea
 unui Dumnezeu meschin?

Ploua cu ifose peste cetele de îngeri,
rugăciuni spuse în treacătul,
copitelor de istorii,
revărsate peste suferințele unor suflete,
care nici măcar,
 nu au învățat să-şi scrie,
neodihna.

Palate de roți ale demnității,
se învârt peste craniile morții,
ce-au călătorit alături de noi,
ducându-ne spre nicăieri,
întreaga viață de credință,
în centrul țărânii gânditoare,
 de cearşaf roz şi ros,
de atât de multă dragoste obscenă,
nebunie a mormântului din noi,
la margine de Cuvânt.

32. Cer obosit

Boruri de speranțe,
pălării grele de sentimente,
ne umbresc soarele gândurilor,
din cerul prea obosit,
de Dumnezeul nostru,
ce-a vorbit,
atât de mult când ne-a creat,
încât întregul senin
nu mai ştie,
dacă frumusețea norilor apei vieții,
stă în Evanghelia zdrențuită,
a asfaltului decăzut,
din drumurile noastre,
ştirbite şi pline de crevase,
ale Păcatului Originar,
din penele de păun decolorate,
prea devreme,
de iubirea unei religii,
care nu ne mai înțelege demult.

33. Ridurile zilei

Lacrimă de răsărit,
mi-ai umplut,
ridurile zilei cu speranțele,
adevărului de a redeveni,
rădăcina udată de viață,
a privirii tale.

Nori de litere,
plutiți peste odiseea cărții vieții mele,
plouând peste scrisoarea,
sufletului iubirii noastre,
primită de la Destinul tău,
cu spiralele unui timp,
ale cărui arcuri de eternitate,
nu ştiu dacă ne va mai susține,
Clipa adevărului absolut,
al sufletelor ....

34. Rugul uitării

Mănăstire de mine,
ți-am deschis porțile
largi ale sfinților,
tuturor şerpilor,
care ne-au muşcat cândva iubirea,
înveninându-ne cu rugăciunile,
de a redeveni hrana,
tuturor spinilor acestei lumi,
prin care Chriştii plini de mucegai,
s-au mântuit de orice altceva,
dar niciodată de privirea pasiunii noastre,
de a fi noi,
florile care să-i renască,
undeva-cândva,
pentru totdeauna.

Turle de biserici ale dorului din noi,
rămase fără crucea unei întâlniri,
statui ce par false,
din carnea clipelor arsă demult de Destin,
pe rugul uitării,
vom redeveni propriul nostru viitor.

35. Îmbrățişând nemurirea

Bulgări de Cuvânt,
aruncați haotic de Dumnezeu,
spre lumea bisericilor,
ce au nevoie de Păcatele Originare,
nu puteți înțelege,
 că frumusețea iubirii,
nu constă în țărâna din voi,
ci în aripile sufletelor,
ce-au uitat
să-şi mai zboare speranțele,
pe căile invizibile ale icoanelor,
ruinate de inimile sângelui,
strămoților noştri,
în care mai credeam
că ne pot duce dincolo de apa morții,
îmbrățişându-ne nemurirea .....

36. Veşnicia morții

Câtă pace,
 trebuie să fi avut în suflet Mântuitorul,
spre a reuşi să izbăvească,
 atâte războaie din sângele otrăvit,
al pasiunilor de a fi neghina existenței,
unde toate culorile devin în cele din urmă,
moarte.

Lumină din lumină,
 ne-am cerut,
 până când au început să doară
 ochii nemărginirii din florile toamnelor,
care lăcrimau,
cu petalele dorului,
 dus de vânturile amurgului,
 în care ne-am pierdut ziua regăsirii,
pentru veşnicia morții.

37. Praf de drumuri

Fiecare stea îşi are călăuza sufletului ei,
pe bolta paşilor fără drumuri,
prăfuiți cu lumina adevărului,
unde trenurile Destinului,
nu întârzie niciodată,
la întâlnirea lor
cu Universul din inima ta.

Doar munții se mai surpă,
nu-i aşa...?
în Timpul de dincolo de lume,
redevenit praf de drumuri,
fără paşii privirii în care m-am pierdut,
mai adânc decât toate viețile stelelor,
pe care şi le-aş dărui,
odată cu cerul dorului meu,
răstignit pe bolta întunecată
a uitării.

38. Cruce de aur

A ierta înseamnă a exista,
în apele Păcatului Originar,
unde a iubi sau a muri pot fi totuna,
în sufletul sângelui
prelins pe spinii suferinței,
care-au pătat crucea de aur masiv,
cu diamantele desfrâului,
ce atârnă la gâtul atâtor sfinți,
mai mult sau mai puțin părinți,
din frăția celor
cu Dumnezeu prefabricat,
care-I scriu Acestuia tainele suferinței,
pentru noi oamenii de rând,
ce-L mai credem,
uneori chiar şi pe Dumnezeul lor,
fiindcă câteodată,
mai învățăm să şi murim.

39. Scrisori rătăcite

Altare de patimi,
ard pe rugurile celor vii din noi,
semințele florilor din cuvinte,
cad putrede în deşertul,
înstrăinării de sine.

Pene de cristal,
stau sparte la margine de frază,
sângerând puternic elocvența fadă,
a mâinii ce nu mai poate aşterne,
nici un surâs dorului tău.

Scrisori rătăcite de vorbe,
cu adresele furate de uitare,
î-mi trimiți mereu,
în casa părăsită a sufletului,
aripile buzelor speranței,
ce-au uitat vreodată,
 să mai zboare,
 în brațele sărutului.

Poştaşi ai fericirii,
care nu mai sunt demult,
pe strada fără nume a iubirii,
se strâng trişti şi abătuți,
în lacrima unei amintiri.

40. Apele morții

Singurătatea nu înseamnă
 întotdeauna singurătate,
precum iubirea, iubire,
viața, viață,
fericirea, fericire,
sărutul, sărut,
frumusețea, frumusețe,
libertatea, libertate,
dar de fiecare dată,
moartea înseamnă moarte.

A călătorit cineva
pe apele uscate ale morții,
Cuvântului,
 care ne-a întrupat pe noi?

Nu ştim încotro ne duce
farul spart de viață,
ce călăuzeşte corăbiile Destinului,
pe care nu-l vom înțelege niciodată,
 fiindcă nici Dumnezeul din noi,
 nu a mai reuşit să-şi înțeleagă,
 propria creație plină de păcate.

41. Sfinți părinți

Cerb de vise,
alergi peste crestele
 somnului cerului lumii,
dornic de noi izbânzi
ale luminii împotriva întunericului,
din noi înşine.

Rame de ochelari ai morții,
vi s-au spart lentilele vieții,
în toamna promisiunilor,
unde naşterile n-ar mai muri niciodată,
iar minciuna ar fi rădăcina adevărului,
pierdut de Dumnezeu la masa de şah,
a sfinților părinți.

42. Dumnezeu să fi avut un Dumnezeu?

Oare Dumnezeu,
 şi-ar fi lăsat sufletul,
dacă-L are,
încins la forja creației,
pe rugul nepăsător al unui Destin,
ce ticluieşte cu focul purificator al iadului,
cum e mai bine să fim arşi,
de viață?

Cum arată sufletul Lui Dumnezeu?

Privesc existența Universului,
şi cobor pe steaua unei rugăciuni,
care începe cu Tatăl nostru,
de parcă nu am avea şi mame...?

Să nu fi avut Dumnezeu mamă?

Dar Dumnezeu ar fi avut un Dumnezeu al Său?

Încerc să-I înțeleg Cuvântul,
 din care s-au născut lumea
 păcatelor,patimilor,pasiunilor,
dar mai ales cea a iubirii,
 şi oricât de mult aş dori
ca Dumnezeu să fi avut un Dumnezeu,
mă îndoiesc.

43. Ramură ruptă

Pot să cred orice,
în iarna paşilor privirii tale,
de ramură ruptă,
din copacul unei iubiri,
pentru a-mi lăsa Destinul,
să-mi zburde,
până la aripile rândunelelor,
care şi-au uitat,
atât de demult vara vieții lor,
încât cuibul pustiu,
li s-a transformat în lacrima,
din care s-a săturat,
până şi oceanul vieții,
învățând să doară.

Şi-atunci am alunecat
pe o pleoapă de ger,
din sângele înghețat,
al unei iubiri de stea căzătoare,
pe bolta însingurată a nopții,
din sufletul amintirii.

44. Vântul inimii

Colții de oțel
 ai Timpului,
se înfig adânc
 în carnea sentimentelor,
răpuse de norii,
 de furtuni ai palmelor,
ce-au sperat
să-şi cuprindă vântul inimii,
în pumnii
 propriului Destin,
certat pe vecie cu Viața,
 ce i-a fost hărăzită,
reproşându-i,
de vina amară
 a ochilor plânşi ai dorului,
că aripile pasiunilor ar fi cuprins,
prea mult cer,
ca să-şi mai poată zbura vreodată,
fericirea.

45. Portul sufletului

Nu pot să rgeret cerul
ochilor tăi,
muguri de inimă,
înfloresc în lumina,
sărutului Lui Dumnezeu,
cu eternitatea iubirii.

Valuri de speranțe,
spală tălpile fericirii,
cu catargele sfâşiate
ale corăbiilor împlinirii,
ce abia acum şi-au găsit portul,
în sufletul tău.

46. Între mine şi tine

Suflet de cleştar,
care mi-ai trimis scrisoarea paşilor tăi,
mă uimeşti cu sudoarea dorului,
frumuseții din tine,
născută din Dumnezeul patimilor,
din mine şi tine.

Sper în ardoarea paradisului părului răsfirat,
peste fruntea tuturor munților înțelepciunii,
norilor care ne-au clădit viața,
pasiunii dintre mine şi tine.

Gong care nu-şi mai bate speranța,
în teatrul uitării,
pe scena pustie de dorul flăcării,
care ne-a ars adolescența,
primului Cuvânt spus din sufletul unei iubiri,
dintre mine şi tine.

47. Sentimente

Prăpastie de legământ,
degeaba îți urzești
smoala anotimpului,
morții.
bisericii ruinate a sufletului,
ros de câinii hoinari ai luptei
dintre binele fluviului vieții,
şi răul înundațiilor acestuia,
cu focul suferinței,
incendii devastatoare ale ființei,
unor sentimente,
arse la ceas de gară pustie şi tristă,
unde plouă cu aşteptări,
mai bătrâne decât Vremea,
încălzite,
de făcliile tremurânde ale pasiunii,
ce abia mai pâlpâie cu speranță,
dorul.

48. Cimitire de cuvinte

Gerul patimilor s-a mai uscat,
la soarele rămas fără cer,
pe orizontul trist,
al spovedaniei unui marinar ale viselor,
fără ocean.

Corăbii ale iubirii,
ce nu-şi mai pot dori niciodată,
vre-un port al fericirii,
scufundate adânc în urmele paşilor,
ce-au uitat pentru totdeauna,
să mai râdă,
la poarta cimitirelor de cuvinte,
pe care orice poveste de iubire,
o construieşte odată şi odată,
în lumea fără zăbrele a morții,

49. Mântuire

Iarbă de asfalt, te topeşti
 sub greutatea roților păcatului,
care ne-a învârtit,
 atât de mult măiestria,
de a deveni altfel decât noi înşine,
încât orizontul
şi-a părăsit cerul,
hrănindu-se cu ouăle
 şarpelui viclean al dorinței,
iar ceasul şi-a muşcat limbile,
 atât de amare de altfel,
devenind ora cu suflet pierdut,
al unei reclame pustii,
peste care pluteşte izolarea,
 mântuirii,
mântuită de însuşi Păcatul Originar.

50. Furtuni sentimentale

Talazuri de iubiri,
sparte de stropii reci,
ai trecutului,
rupi patimi din hârtia trupurilor,
de ceară topită,
din zorii zâmbetului,
născut pe geana somnului,
ce şi-a adormit propria amintire,
neştiind încotro se varsă,
apa vieții din lacrima pustiului din noi.

Furtuni sentimentale,
amețesc vuietul de fiară înjunghiată,
a vântului de îmbrățişări,
pe care încercăm să-l strângem cu putere,
la pieptul unei iubiri,
despre care nu ştim niciodată,
câte valuri ale ierbii de vise,
va mai secera în inimile noastre.

51. Portul speranței

Mantaua ruptă a Vremii,
ne acoperă,
zdurile ale căror cărămizi,
pline de igrazie sentimentală,
ne colorează,
calea prafului stelar din noi,
cu răceala lichidă a fluiduelor
din corpurile clipelor,
care ne întâlnesc viața,
risipind-o în oceanul,
fără țărmuri al nimicniciei,
unde nici o speranță,
nu-şi va putea afla alt port,
decât moartea.

52. Fântână fără cumpănă

Soarele dorului tău,
se reflectă
în marea sentimentelor,
amurgului din noi,
aidoma unor sâni uriaşi,
care hrănesc naşterea orizontului,
pe care credeam că l-am pierdut,
atât de demult,
încât ochii iubirii,
au devenit fântână fără cumpănă,
iar Clipa,
murea însetată,
de privirea încremenită
a dorințelor moarte,
în care se putea citi cu adevărat,
eternitatea adevărului absolut.

53. A fost suflet

A înţeles cineva vreodată,
aripile frânte ale amintirii,
care îşi ostenesc plumbul orelor,
la răscrucea de oase,
albite de suferinţă a zilelor?

Şi-a întins vreodată Dumnezeu mâna,
asupra relelor care ne ard soarele iubirii,
luând vina asupra Sa?

Crede cineva,
în inelele de nuntă ale copacilor,
care le vestesc vârsta generaţiilor de frunze,
ce au trecut de-atât de demult,
încât până şi verile marilor iubiri,
au fost uitate,
de tulpinile uitărilor negre şi reci,
ale ţărânii unui sărut,
ce a fost undeva-cândva,
suflet...

54. Lumânări

Lumânările clipelor ne ard
Iluziile Vieții,
crezându-ne nemuritori,
 de prea mult pelin
 al zâmbetului frigului din noi,
care ne îmbată,
 cu dulceața mierii,
care şi-a pierdut
sufletul fagurelui de vise,
în sfeştnicele ce-au ars,
 Lumina Divină,
 a unui posibil viitor,
înfrigurat,
 sub mantaua patimilor de plumb,
 ale unei poveşti de iubire.

Străzi de promisiuni,
flăcări de amintiri,
roase la colțurile mânecilor
 de vorbe goale,
aleargă sfioase,
 printre umbrele de foc
 ale sentimentelor,
crezând că ne vom întâlni.

55. Cuvinte şi singurătate

Turme de cuvinte,
care nu spun nimic,
pasc abătute şi plictisite timpul,
urcând cu fiecare înghițitură,
spre piscurile ochilor tulburi,
care le îneacă în disprețul unei lumi
fără însemnătate,
pentru singurătatea,
ce erupe cu întreaga ei lavă,
de vulcan nestins
al credinței în zeul iubirii,
peste toată zarea
de carton incendiat al amurgului,
la fel de plictisit,
de turmele cuvintelor,
care-i rup încetul cu încetul,
zi de zi,
orizontul,
încremenindu-l,
într-o statuie a singurătății.

56. Fiară de fiere ruginită

Să cred că moartea,
 şi-a greşit viața,
pe malul inimii tale,
ucisă de steaua căzătoare,
 a Destinului.

Erai lupta dintre mine
 şi marea viselor,
război în care iubirea
 paşilor noştri pierduți,
şi-ar fi regăsit veşnicia.

Fiară de fiere ruginită,
Clipa ne-a măturat,
 simplitatea de a fi Lumina Divină,
a primăverilor atât de uitate,
unul pentru altul.

57. Mănăstirea cuvintelor

Şi ne-am mutat,
mănăstirea cuvintelor,
în alte inimi,
pe alte căi de dor,
iar tu ai rămas,
după atât de mult timp,
aceeaşi biserică,
pe care am părăsit-o,
atât de demult,
încât nici cuvintele
începutului de lume,
din sufletele noastre,
nu mai au ce să-şi spună.

Erai Dumnezeul viselor mele,
mama vieții şi a morții,
copiilor de clipe eterne,
pe care le iubeam,
cum numai Dumnezeu,
şi-ar fi iubit esența iubirii,
fără să ştie,
că s-a ars la furnalul sufletelor,
iar cerul negru al amintirii,
a devenit uitare.

58. Cuțit de tăcere

Mă părăseam de apusul însângerat,
lovit de lama cuțitului tăcerii,
în noaptea unde doar ploaia,
fără norii sărutului tău,
î-mi spuneau că seninul iubirii,
va ploua cu toate că,
nu mai respiră,
nimeni în afara,
Destinul de diamant,
ce ar fi tăiat sticla spartă,
a îmbrățişării sufletelor,
dintre mine şi eternitățile noastre,
de fiecare zi,
a iubirii,
pe care o datorăm tuturor sfinților,
ce au învățat să-şi moară moartea,
să iubească mai demult Clipa,
de când s-a născut,
numai pentru noi.

Cuțit de tăcere,
cu lama vieții otrăvită,
pentru zodia cuvintelor inimii mele,
lasă-mi cel puțin,
stelele căzătoare ale poeziei divine,
izvorâte din apa vieții,
sufletului meu.

59. Lacrimi de vânt

Lacrimi de vânt,
zbor de legământ al amintirii,
valuri de cuvânt,
mă înec în diamantele decăzute,
din grațiile sufletului tău,
de nimfă a toamnei,
care nu-mi înțelegi,
moartea.

Paşi lăsați la poarta vieții,
pentru totdeauna,
atât de obosiți încât rugina amintirii,
a nins peste ei cu uitare.

Veşti de dor sparg orizontul,
lacrimilor unor valuri pustiite,
de stâncile sufletului tău,
care nu-şi poate înțelege,
stâncile Destinului.

60. Noi zile

Aripile nisipului,
din clipa luminii care m-a născut,
par a se fi pierdut,
printre cioburile neantului,
de clepsidră spartă,
a singurătății,
din orizontul,
care nu-şi mai doreşte nimic,
părăsit fiind,
de pumnii care vroiau cândva
să-i cuprindă firea,
fugind de fiecare dată,
în brațele unei noi zile.

Fluturi romantici de speranțe,
proaspăt ieşiți din omida Timpului,
care se târau greoi
pe copacul vieții mele,
cochetează cu eternitatea,
noilor zile,
neştiind cât de greu este să zbori,
pe furtuna sentimentală,
a unei iubiri.

61. Podurile iubirii

Poduri de piatră,
tăiate din stânca muntelui iubirii,
ne unesc malurile binelui şi răului,
pustiindu-ne tăcerea,
cu un strigăt de dor,
al paradisului redevenit infern,
pe calea plină de mocirlă a fericirii,
de a ne reîntâlni cerul din noi,
la fel de senin,
vreodată,
precum a fost,
lemnul podurilor de lemn,
ce avea frunzele primăverii,
zâmbetului tău,
şi în loc să unească
malurile despărțirii de azi,
era copacul,
înflorit de suflet,
al unui alt Univers,
la veşnicia căruia,
mai sperăm şi azi,
închinându-ne.

62. Urmele lumii

Ceață pătată cu vorbe,
mă pierd înlăuntrul neantului,
care nu-mi spune nimic,
chiar dacă-mi calcă greoi,
pe talpa roasă a scrisorii tale,
ce-mi asurzeşte lacrima descântecului,
pe care mi-ai trimis-o,
spre a înțelege adresa Destinului,
care ne-a avertizat cu insolență,
că urmele întregii lumi vor dispărea,
odată pentru totdeauna,
şi ce altceva va rămâne
decât Clipa,
în care ne-am pierdut,
pentru veşnicie?

63. Câini vagabonzi

Poate exista linişte
mai apăsătoare
decât strigătul norilor de vise,
care-şi fulgeră coşmarurile neîmplinirii,
pe strada sentimentelor,
rămase câini vagabonzi,
fiindcă stăpânii clipelor lor,
au murit demult,
în cimitirul umed,
de lacrimile ploilor de amintiri,
ce se abat asupra târgului uitat de lume,
din inimile noastre,
unde mai locuieşte,
între zidurile insalubre ale Destinului,
câte un sentiment disperat,
de teama cutremurelor,
din sufletele noilor zile,
ce le-ar putea surpa pentru totdeauna,
iubirea ce le-a mai rămas.

64. Vinul sentimentelor

Năframă de ploaie,
înveleşte-mi focul apusurilor,
cu fierbinţeala stropilor de cleşar ai pasiunii,
pe care încă mai plutesc,
clipele prezentului unde mi-am pierdut,
identitatea munţilor în care credeam odată,
zăpezi ludice sărutau cerul speranţei,
de a deveni la fel de albă...

S-au reîntors frunzele gândurilor,
în mugurii fericirii care-şi aşteptau,
tăcuţi şi nepăsători,
toamna,
în care nu credeau vreodată,
altfel n-ar mai fi zgâriat soarta roz,
a promisiunilor efemere de iubire,
într-o scrisoare beată,
 ce credea în nemurirea,
vinului sentimentelor.

65. Gropi adânci

Beție de cuvinte
 la crâşma solitară a pasiunii,
pahare de dor sparte,
pe pereții despuiați ai amorului
 cu miros de carne putredă,
sicrie vii se prostituează
la margine de cimitire,
devenite oraşe al pierzaniei,
cu gropile ascunse pe străzile iubirii,
cu târguri de vite gata de iubit,
 duse la abatorul promisiunilor,
unde fiecare sentiment falsificat,
are doza lui de carne amară,
ce a uitat întru-totul,
să o înlocuiască cu suflet,
conform instrucțiunilor date de Dumnezeu,
în gropile din ce în ce mai adânci,
ale morților vii dintre noi.

66. Pădure fără copaci

Ai să-ți mai aminteşti
 de cerul ochilor noştri?

Pădure care ți-ai părăsit copacii
 de sentimente ale inimii,
alergând spre depărtările,
 unde se nasc deşerturile iubirii,
 care beau sânge de Timp,
la masa păcatelor,
plină de toate culorile lumii,
mai puțin de viața sărutului nostru,
floare de dor înghețată,
 pe fereastra spartă a uitării,
în neliniştea iernii din sufletul meu.

67. Aglomerație de oase

Caii trupurilor de asfalt,
nechează a pustiu,
pe drumurile vieților noastre,
aglomerație de oase,
se zbat sub copitele lor de nisip,
încins pe plaja,
care desparte malurile
unui Timp de altul,
spre uitare.

Şi-am sărit în şaua Destinului,
încercând să-mi găsesc calea
spre Dumnezeul inimii mele,
dar caii liberi ai Creației,
îngenuncheau la focul
aproape stins al apusului,
ce nu va mai avea căldura renaşterii,
unui nou răsărit,
niciodată.

68. Cer stingher

Fumul descompunerii clipelor,
arde ziua dinlăuntrul ei,
înecăcios şi iute,
Destinul se zbate între viață şi moarte,
strigând surd,
la cerul stingher ce stă
să-şi moară până şi moartea,
spre a reînvia odată cu noii zori,
ai amintirii inimii tale,
dintr-o scrisoare părăsită,
pe taraba pustie şi rece,
a unor gânduri,
vândute undeva-cândva,
pe un preț de nimic,
fiindcă îşi pierduseră orice adresă,
a iubirii........

69. Ceață amară

S-au topit până şi zăpezile,
iubirilor pustiite,
de ceața amară a deznădejdii,
din scoicile înghețate,
ale valurilor fără țărmuri.

Catedralele luminilor difuze,
din inimi,
nasc la ore târzii,
maternități de gâduri,
negre şi neînțelese,
pătând albul imaculat al frigului,
indiferent cu suspinele
urmelor călătoare ale ninsorilor,
de dorințe ascunse,
în buzunarul peticit cu nepăsare,
al uitării.

70. Crengi istovite

Flăcările sângelui,
abătute de furtunile
țărânii de trupuri,
se descompun,
în focul sacru,
de început de lume,
al credinței,
în vederea oarbă a realității,
din cotidianul putrezit,
pe smoala patimilor,
unui infern cu nume de societate.

Crengi istovite de suflete,
care nu-şi mai pot lua responsabilitatea,
propriilor frunze sentimentale,
ce au fost cândva,
mugurii iubirii din primăvara vieții lor,
în oraşul unde toate clipele,
ştiu limba morții la perfecție,
dar nici una pe cea a vieții.

71. Oraş debusolat

Mi-am refăcut pustietatea,
pe roata olarului conştiinței,
oraşului vânăt şi debusolat,
unde lipsesc florile zâmbetului,
de la colțurile străzilor,
cu nume de Destin,
iar piatra cubică a trăiniciei,
şi-a spart colțurile porților,
devenind atat de rotundă,
încât şi-a pierdut demult orice adresă,
pentru cei care-i înconjoară sufletul la infinit,
aflând că nu mai există nici o poartă,
de intrare în zodia,
fericirii.

Doar o pasăre de noapte ruginită,
îşi cântă pe arcuşul coclit al speranței,
oda zeilor trecutului zburător,
al nestatorniciei oftatului plictisit,
de singurătatea ce hrăneşte continu,
ruiniele unor sentimente,
care s-au prăbuşit,
pe soarta orizontului,
însângerându-l cu delăsare.

72. Întrebări

Alergam spre sfinții părinți
ai absolutului,
cu felinarul unui gând,
ținut pe palma credinței,
străbătută de şanțurile adânci,
ale întrebărilor,
inundate de fluviile împotrivirii,
de a mai fi eu,
cel înțeles de fiecare dată,
fiindcă mă prosternam,
înaintea carului mare,
de pe bolta absurdului,
acestei lumi,
a țăranii iubitoare de Dumnezeu,
cu biserici profitabile
şi conturi ruşinoase,
încât am întrebat,
toate întrebările puse până acum:
De ce Doamne?

73. Conştiinţă

Am obosit de-atât întuneric,
vândut la preţ de Lumină Divină,
pe străzile prăfuite cu disperare,
ale paşilor tulburi,
vârtejurile apelor vieţii,
care prind suflete spre a le îneca,
în lumea angoasată şi ostilă,
adevărului, dreptăţii şi sincerităţii.

Cât frig să mai îndure nemurirea,
de atât de multă moarte,
la fiecare fâlfâit de aripi al soartei,
vulcan ascuns în măruntaiele ţărânii,
care se scurge prin venele gândurilor,
devenit conştiinţa noastră.

74. Regăsire în moarte

Nu credeam să învăț a muri,
lovit fiind de strofele false ale lumii,
cântate în corul orfan de sentimente,
la aniversarea neantului din inimile,
plătitoare de iluzii şi taxe ale vieții.

Atunci mi-am întors fața vieții,
spre lumina adevărului vrăjit de lumină,
ce-mi descânta soarta suflării,
ritual încoronat al uitării,
de tot şi de toate,
părăsind străfundurile isterice ale societății,
tot mai bolnave de propriul ei sine,
regăsindu-mă în moarte ca fiind viață.

75. Matrimoniale

Suflete pustii îşi caută pustiul,
în publicitatea prea orbitoare,
de lumina unor anunțuri,
ale întunericului care ne sfâşie,
adesea străzile vieților noastre.

Plouă cu foc peste sentimente,
aprinzându-le într-o isterică
metamorfoză a durerii sfâşietoare,
de tot şi de toate,
în oraşul pustiu
şi bântuit de farmecele negre,
ale iubirii.

76. Omul

Săbiile strălucitoare ale norilor,
ascunşi în sufletele
de amurg ale Vremii,
şi-au primenit fulgerele cuvintelor,
la ceas de taină,
clădind societatea bolnavă,
de demența pasiunii,
învingătorului,
în realitate,
eternul învins,
care mai speră să câştige la loteria vieții,
iertarea de sine:
Omul.

77. Animale

Care sun izvoarele omenirii,
amalgam de bine şi rău,
piatră amară a desfrâului,
rostit sub plapuma de înviere,
a patimilor,
roboți ai plăcerilor,
ne ascundem cu necesitatățile vieții,
neantul din venele noastre,
jalnice creaturi de carton
refolosit de Dumnezeu,
clădim pseudo-lumea noastră,
mult mai murdară şi perfidă,
decât cea a animalelor,
dinlăuntrul nostru.

78. Ningea

Ningea cu dor din mine,
spărgându-mi pacea clepsidrei sufletului,
răscolit prin țărâna unei vieți,
arsă de prea mult ger,
viscole de patimi,
îşi plâng durerile surde de sfârşit de lume,
a căror paşi bătătoresc căile ferate,
ruginite acum,
din cimitirul amintirilor,
peste care nici un tren alsperanțelor ,
nu se va mai abate vreodată.

Ningea cu focul iubirii,
pe inima roasă de clipe,
valuri de vise strunjeau
corăbiile sfârtecate ale sorții,
înecate în sudorile dimineților,
când noua zi ar fi putut deveni crăiasa
tuturor poveştilor,
cu absolut,
din viețile noastre,
ce acum nu mai au nici un sens.

Ningea cu flori din noi,
neştiind că ne sărutăm
în trupul ruginit al Toamnei,
apusul soarelui iubirii,

vaze de vânturi ne duc petalele sufletelor,
la florăria fericirii al cărei lacăt a ruginit,
de când e închisă,
în şoaptele tremurânde ale unei speranțe,
zgribulită de frigul uitării,
în podul unei palme,
ce nu-ți va mai atinge niciodată sufletul.

79. Timpul unei lumi bizare

Lacrimă de destin însângerat
de Timp,
părăsit de sărutul marii noastre iubiri,
legământ de cer şi eternitate,
de senin şi nori de intimitate,
de atât de mult Tine,
încât toate gardurile voinței,
par a se surpa,
peste steaua mea călătoare,
de dor.

Am înțeles de ce ramurile mugurilor,
viselor noastre reuşesc să înflorească,
pe buzele fierbinți de iubire,
a lacrimilor Lui Dumnezeu,
care abia acum a înțeles,
de ce a gândit imperfecțiunea,
acestei lumi bizare,
prin care ai devenit steaua eternității,
sufletului Său!

Tehnoredactare computerizată:
George Ş. Savu

Tipărit:

☎ *021 211 40 74*